

způsobem zjištěné čisté pozůstalosti dlužno připočísti hodnotu peněžních darů a zjistiti takto výši povinného dílu, před nímž po případě ustupují nároky dědiců ze závěti i odkazovníků, poněvadž mají přednost před nárokem na povinný díl toliko břeniena a věřitelé pozůstalosti. Poněvadž rekursní soud, hledě k jeho důvodům, potvrdil usnesení prvního soudu, jenž povinný díl vyměřil pouze dle vyšetřené čisté hodnoty pozůstalosti, bylo vyhověti dovolací stížnosti změnou napadeného usnesení tím způsobem, že se zrušuje usnesení prvního soudu také v tom směru, aby zvýšený povinný podíl nepominutelného dědice byl dle směrnic shora uvedených znova určen.

Čís. 5955.

Od požadavku hotového zaplacení ve smyslu §u 171, druhý odstavec, ex. ř. lze dohodou věřitele s vydražitelem upustiti i po rozvrhovém roku (§ 223, prvý odstavec, ex. ř.).

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R I 265/26.)

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost podal vymáhající věřitel odpor proti příkázání pohledávky spořitelny v N. Soud první stolice odporu nevyhověl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu jsou založeny na právním názoru, že pohledávka spořitelny v N., proti jejímuž příkázání dovolatel podal odpor, jakož i zástavní právo pro ni na vydražených nemovitostech vážnoucí zanikly, protože v exekuci touže spořitelnou na tytéž nemovitosti vedené pod sp. zn. E 257/24 okresního soudu v M. spořitelna žádala výslovně hotové zaplacení a rozvrhovým usnesením ze dne 7. dubna 1925 byla jí pohledávka ta k hotovému zaplacení příkázána s tím, že podle rozvrhového usnesení se bude moci vymazati, jakmile rozvrhové usnesení nabude moci práva, a usnesení také skutečně právní moci nabylo. Než právní názor ten jest mylným. Kdy zaniká pohledávka a zástavní právo pro ni knihovně vtělené, je stanoveno v §§ 1411—1449, pokud se týče §§ 467—470 obč. zák., ale okolnosti, z kterých dovolatel zánik pohledávky a zástavního práva vyvozuje, nelze pod žádné z těchto ustanovení podřaditi. Pravdu má dovolatel v tom, že postup spořitelny po rozvrhovém roku ze dne 6. dubna 1925, totiž dohoda ze dne 6. června 1925, podle níž z pohledávky spořitelny byla jí hotově vyplacena toliko částka 4.848 Kč 67 h, kdežto zbytek 24.080 Kč 43 h celkově přiřknuté částky byl příkázán ku převzetí tehdejšími vydražiteli, nynějšími to dlužníky, neodpovídal přesně předpisům exekučního řádu. Podle nich mohou věřitelé, žádavší včas (§ 171 druhý odstavec ex. ř.) hotové zaplacení, od této žádosti ustoupiti — to jest jednostranně a se závazností pro vydražitele upustiti — za roku rozvrhového, prohlašující souhlas, by dluh byl

převzat vydražitelem a jejich dřívější dlužník byl sprostěn. Ale přes to je přece jen možno, by se takové upuštění od žádosti za hotové zaplacení stalo i později dohodou věřitele s vydražitelem, jak se tehdy v exekuci vedené pod sp. zn. E 257/24 skutečně stalo. Ovšem se tak stalo na újmu tehdejšího dlužníka, protože spořitelna zároveň neprohlásila souhlas, by byl svého závazku proti ní sprostěn, nač podle úmyslu zákonodárcova (sr. §§ 171 odstavec druhý a 223 odstavec první ex. ř. a § 1408 obč. zák.) má právní nárok. Ale ani z toho nemůže dovolatel pro sebe nic vyvozovati, když není předpisu, že by se proto dohoda o převzetí dluhu vydražitelem nemohla platně státi aneb pohledávka knihovního věřitele a pro ni vtělené zástavní právo proto zanikly. Právilo-li zmíněné již rozvrhové usnesení, že bude pak — totiž po jeho právomoci — lze na prodaných nemovitostech vymazati veškeré tam zjištěné knihovní závady, pravilo tak jen za samozřejmého předpokladu, že po rozvrhovém roku, po kterém jsou jednostranné změny prohlášení, zda pohledávky mají býti zaplacené hotově či vydražitelem převzaty, nepřípustné (§ 223 ex. ř.), nedojde ani k vzájemným dohodám účastněných osob ona prohlášení pozměňujícím a tedy ony závady skutečně zaplacením zaniknou. Staly-li se však přes to takové dohody, nebylo překážky, by k nim u provedení knihovního pořádku podle výsledků exekučního řízení nebylo přihlíženo. Právem proto exekuční soud k návrhu tehdejších vydražitelů (nynějších dlužníků) usnesením ze dne 30. července 1925 povolil co do pohledávky 25.000 Kč spořitelny v N. jen výmaz částky 919 Kč 57 h, takže vydražitelé zbytek 24.080 Kč 43 h převzali, jak se spořitelnou měli ujednáno. Knihovní stav takto založený bylo exekučnímu pokud se tkne rozvrhovému řízení v nynější exekuci položití za základ a vytýká dovolatel proto neprávem, že k němu nemělo býti přihlíženo, protože prý přes něj sporná pohledávka a s ní i zástavní právo pro ni vtělené zanikly.

Čís. 5956.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.)

Předpisem §u 17 rozl. zák. není manželi, jehož manželství bylo rozsudkem rozvedeno od stolu a lože, zabráněno, by se domáhal rozluky manželství ž a l o b o u.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, R I 271/26.)

K žalobě manželky bylo manželství rozsudkem pro zmeškání rozvedeno od stolu a lože z viny manželovy. Napotomní žalobu manžela o rozluku manželství odmítl s o u d p r v é s t o l i c e, vyhověv námitce nepřípustnosti pořadu práva. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva a uložil prvému soudu, by, vyčkaje právomoci, dále po zákonu o žalobě jednal. D ů v o d y: Prvý soud má za to, že když manželství stran na žalobu žalované strany právoplatným rozsudkem pro zmeškání ze dne 25. dubna 1925 z viny nynějšího žalobce bylo rozvedeno, lze se rozluky domáhati toliko v cestě nesporné podle §u 17 rozl.